Lindas konst

Efter Maud Mary Brown.

Ellen Harrington erhöll den svåraste knäcken i sitt liv, som redan förut varit så fyllt av hårda stötar, när hon erhöll sin brorsons brev, vari han omtalade sin förlovning med Linda Vaughan.

Hon läste brevet för tredje gången med tårade, trotsande ögon.

— Du kommer att tycka om henne, hade John skrivit.

— Skall jag verkligen? tvivlade hans faster.

— Hon är en framstående konstnär, med ateljé här i New York.

Papperet föll ur vita, nervösa fingrar.

Hon kände till den typen, intalade hon sig själv. Kortklippt hår, kläder av sista modet, cigarrettfärgade fingrar, och en medföljande frihet i språket. Det var outhärdligt.

Helt naturligt hade hon ej önskat, att John skulle förbli ogift. Hon hade till och med gått så långt, att hon utsett bruden. Jane Armstrong, dotter till en läkare, uppfostrad i college, och redan vid tjugofem omtalad som en av Amerikas blivande poeter, var just makan för en ung lovande professor.

För åratal hade de två familjerna bebott närliggande villor under somrarna vid Maine kusten. Som barn hade John Harrington och Jane Armstrong omväxlande lekt och slagits med varandra. När de blivit äldre, hade de lekt mindre och slagits mer, och använt sina hjärnor till vapen i stället för knytnävarna. Det gjorde Jane galen, när John inte kunde taga henne på allvar.

Hennes radikala idéer om kvinnlighet roade honom, om de ej förtretade honom, och på senare tiden hade från hans sida uppstått en andlig motvilja. Jane var fullkomligt okunnig om denna känsla hos John. Han var intelligent, och hos en intelligent man bör en kvinnas andliga verk öka hennes värde. Jane fortsatte därför som vanligt, fullt litande på, att en dag gifta sig med John Harrington.

Miss Harrington satt vid sin eldstad, grubblande över nyheten. Hon älskade sin brorson, för vilken hon hade varit både far och mor, ända sedan han blivit föräldralös vid tre års ålder. Och hon ville se honom lycklig. Hon önskade emellertid att han skulle uppnå lyckan genom att följa hennes omsorgsfullt uppgjorda marschruta.

Hennes ögon föllo på de gamla mahognymöblerna, som — kyssta av de fladdrande lågorna — erhöllo en rödaktig skiftning. Varifrån hon satt, kunde hon se en del av det massiva familjesilvret på matsalsbyfféen. Hon hade ämnat låta John och Jane välja mellan silvret och mahognyn. Men låta denna främling sätta ett färgbefläckat finger på någondera? Icke om hon visste om det.

Hon hörde brevbäraren utanför, och gick med trötta steg till dörren.

— Glömde bort det här, när jag gick uppför gatan, sade han glädtigt, i det han lämnade henne ett paket.

Tillbaka i sin stol öppnade hon ointresserad det lilla paketet, varur ett fotografi stirrade emot henne. Hon fick syn på ordet Linda, och utan att se på det en gång till kastade hon fotografi och omslag på elden.

Nästa dag anlände John, oanmäld, till den Harringtonska egendomen.

— Goddag, kära faster, hälsade han henne. Du ser så frisk ut som färg.

— Jag känner mig långt ifrån frisk, gensvarade hon kort, i det han omfamnade henne. Jag har knappast sovit en blund i natt.

— Det var tråkigt. För min del tror jag, att du dricker för mycket té, faster Ellen. Fick du mitt brev? Jag skulle ha tagit Linda med mig om jag hade kunnat övertala henne att komma. Är hon inte en sötnos?

— Ditt språk är ej vidare passande, John.

John skrattade muntert.

— Men oss emellan sagt, är hon inte? envisades han.

— Du glömmer, att jag ej sett miss Vaughan. Jag brände det där fotografiet utan att ha sett det.

— Brände det? Hans röst lät behärskad. Du brände Lindas fotografi? Vill du vara snäll och säga mig varför?

— Emedan, eftersom du önskar veta det, jag ej har något rum i mitt ganska väl uppfyllda liv för denna — Linda. Du kommer att förstöra din karriär om du vidstår din tanke att gifta henne. Konstnärer äro anmärkningsvärt otillförlitliga, oberäkneliga, och laglösa.

Harrington hade blivit helt blek. Det blev en lång tystnad, som han slutligen bröt.

— Jag vet dig aldrig ha fällt en förhastad dom förut, faster Ellen. Din rättvisa var det enda, jag hade kunnat sätta mitt liv i pant för, men nu har du utan rättegång dömt den flicka jag tänker gifta mig med.

Han liknade så mycket den stolta lilla gossen, som alltid begärde rättvisa, att den gamla ungmön knöt sina tunna aristokratiska händer helt nervöst.

— Jag önskade — jag väntade, att du skulle gifta dig med Jane, sade hon till självförsvar.

— Jane och jag ha aldrig varit annat än riktigt goda vänner.

— Hon tror, att ni komma att gifta er.

— Du måste ha tagit fel, faster Ellen. Jane är inte en flicka, som tar en sådan sak för avgjord. Jane är präktig, och jag tycker mycket om henne, men jag kunde precis lika gärna tänka på att gifta mig med Frihetsstatyen.

— Hon är icke desto mindre en kvinna att vara stolt över. Hon är ett snille, och med henne till hustru kunde du komma långt.

— Jag kommer ej att gifta mig med någon att draga mig framåt, sade han tvärt — jag hoppas, att jag ej behöver någon sådan, men om jag gjorde, Linda — —

— En lättsinnig konstnär!

— Sakta, faster Ellen!

— Jag är ledsen, John. Du får ej tro, att detta är trevligt för mig. Jag vet ingenting om denna flicka eller hennes förflutna, och för att säga sanningen, jag vill ingenting veta. Du kommer alltid att vara välkommen i det gamla hemmet, men — —

John hade sin klocka i handen.

— Tack, avbröt han. Jag skulle aldrig drömma om att mottaga ett välkomnande, som icke inneslöte min hustru. Om jag skyndar mig, hinner jag ta snälltåget tillbaka till New York.

Miss Harrington reste sig hastigt. Kanske hade hon ej ämnat tala så avgörande. Möjligen hade hon förbisett det faktum, att John ej längre var en liten gosse, och väntat att han skulle bönfalla henne.

Han hade avslutat samtalet, han var på väg att gå bort med dyster blick och beslutsam min.

— Jag är ledsen, hörde hon John säga. Jag skall ej besvära dig mera. Farväl, faster Ellen.

Hon hade alltså brutit med John — sin favoritbrors son, som hade varit såsom hennes egen. Efter en stund lyfte hon stolt sitt huvud. Det var i alla fall Johns fel. Tiden skulle visa honom, att hon endast hade försökt att rädda honom från olycka.

I juni erhöll hon meddelande om Johns giftermål, och reste med tungt och upprörskt hjärta till Maine.

Armstrongs hade redan flyttat in i sin villa, och Jane kom genast över för att välkomna henne.

— Stackars dumma, gamla John, beklagade hon, när giftermålet kom på tal. Men ibland är det bäst att låta ett barn bränna sina fingrar.

— John är intet barn, flammade miss Harrington upp.

När hennes plötsliga vrede var över, fortsatte hon:

— Ett brännt finger läkes, men ett misslyckat äktenskap är ett ständigt öppet sår.

Jane skrattade.

— Icke för oss nutida människor, sade hon och skrattade igen åt miss Harringtons förolämpade min.

— Jag tänkte förstås själv gifta mig med John, när tiden var inne, fortsatte Jane lugnt.

— Verkligen, Jane! Säg, tillade hon skyggt efter ett ögonblicks paus — äls — älskar du John?

— Älskar? Jane ryckte på axlarna. Vad är kärlek? — Jag tog med mig några av mina poem. Skall jag läsa dem för er?

Under vintern, som följde den pinsamma sommaren, genompyrd av Janes modärna idéer, utan Johns motvikt av sunt förnuft, var miss Harringtons liv mycket enahanda. Johns oregelbundet kommande brev gav henne ingen lindring, ty hon läste plikt på varje rad. Hon frågade ej efter dem, ej häller svarade hon någonsin på Lindas trevliga brev till tack för hennes gåva — en skål, märkt för tre dollars och åttiosju cents — och vari hon inbjöd henne att göra dem ett besök i New York.

På våren tycktes hennes min bliva barskare, och benknotorna började sticka fram. Hon blev förvånad, när hon en dag märkte förändringen och redan samma dag beslutade hon att göra en resa.

Hon bestämde, efter en strid med sig själv, att resa till New York, och på vägen tillbringade hon ett par dagar i Boston med Jane Armstrong. Jane hade en våning med ej särdeles ordentliga rum, varest hon mottog Johns faster.

Det syntes miss Harrington, att Jane aldrig förut varit så vacker. Sitt av svart hår omramade huvud bar hon mycket högt, med tillhjälp av den verksamma makten — framgång.

— Har ni sett mitt sista poem? frågade hon över bordet, fyllt med mat från en närliggande delikatessaffär. Jag kommer att ha en annan samling publiserad till hösten; den kommer att representera några av mina mest mogna arbeten.

— Det är mycket trevligt, Jane.

— Men ni äter ju ingenting. Vid er ålder kan man ej tillåta sig att bli mager. Försök den här saladen.

Miss Harrington såg på den oaptitliga rätten och avböjde.

— Naturligtvis såg ni Johns vetenskapliga avhandling sista månaden. Tycker ni inte han börjar gå bakåt?

— Din fantasi är mycket verksam, Jane, förklarade miss Harrington och tog en tårtbit.

— Tänker ni gå och hälsa på dem i New York?

— Absolut inte. Jag reser för mina våruppköp.

— Jag förstår. Stackars John! Jag önskar vi kunde övertala honom att komma till Maine i sommar.

Hon reste sig och gick bort till sitt skrivbord, varifrån hon återvände med ett manuskript.

— Jag har just avslutat detta. Jag är säker, ni vill höra det. Professor Raymond och jag hade en het diskussion om det igår kväll. Han kallar den sapfisk vers, och jag påstår, att sapfisk vers är omöjlig att använda i engelskan. Häller ni ej med mig?

Miss Harrington undvek skickligt ett svar, och Jane som redan glömt sin vådjan, började läsa. Femton minuter senare, när hon slutat läsningen, tittade hon upp, för att finna sin gäst sitta och nicka med huvudet. Hon rynkade pannan.

— Ni är trött. Jag glömde, att folk i er ålder behöver en liten lur efter maten. Jag hoppas, ni förlåter mig.

Jane kunde ej avstå från att straffa förbrytaren för att ha sovit under det hon läst ett av sina poem.

— Gå för all del och lägg er en liten stund.

— Nej tack, Jane. Mähända jag ej uppskattar din jambiska vers, men jag vet, att den där lilla hålan, som du kallar kök, är en syn. Du borde ha stryk för att låta saker och ting komma i en sådan oordning. Vart gör du av köksavfallet?

Hon började skrapa av tallrikarna.

Jane skrattade. I hennes yngre dagar hade hon en eller två gånger känt slaget av spmma tuktande hand.

På vägen till New York samma eftermiddag försvann miss Harringtons otålighet mot Jane. Hon var verkligen framstående. Varför, klagade hon för sig själv, hade John varit så blind, att han gått henne förbi?

Under den sömnlösa natten på Prince George var John knappast ur hennes tankar. Skulle hon telefonera och tala om att hon var i staden? Hennes stolthet uppreste sig däremot.

Slutligen gav hon efter för en oemotståndlig impuls och tog en Avenue omnibus. Vid Johns hörn steg hon av och gick åt väster.

Hon ämnade endast se var han bodde, men kommen till det imponerande huset, greps hon av en annan impuls. Hon skulle gå in. Det var inte nyfikenhet, försäkrade hon sig själv; det var hennes skyldighet att taga reda på hur det gick för John.

— Jag föredrager, att ej bli anmäld, sade hon med värdighet till den frågande tjänaren, jag är en släkting till professor Harrington.

Nästa ögonblick ringde hon på Johns dörr.

— Var snäll och kom rätt in.

Det var en behaglig röst, som mycket svagt nådde miss Harrington. Hon stannade en sekund för att samla mod och gick in.

— Jag är här inne. Var snäll och kom in.

Miss Harrington gick till tröskeln, alldeles förvirrad. Var det på detta sätt Johns hustru tog emot sina besökanden. Och var var hon? Äntligen upptäckte hon henne på soffan, insvept i en röd nattrock, många gånger för stor för henne — Johns nattrock, observerade miss Harrington.

Miss Harrington hade den fördelen att stå i skuggan, medan Lindas ansikte låg i ljuset. Det var ett ovalt ansikte med en underbar färg och stora grå ögon, kantade med svarta ögonfraser. Uttrycket i dem var en smula ängsligt.

— Jag nästan började tro att ni ej skulle komma, sade hon. Jag skulle vilja ha något att äta. Jag tänker, ni kan finna allt, vad ni behöver ute i köket. Var snäll och gå ut där och se. Jag ser, ni ej har någon korg med er. Ni finner ett förklädе hängande bakom dörren.

Johns faster tog ett steg framåt, och för första gången kunde Linda se hennes ansikte tydligt.

— Milde himmel! utropade hon. Ni kan ej vara den nya köksan, är ni? Hur dumt av mig! Jag kan ej resa på mig; jag vrickade min fot i går kväll. Vill ni vara snäll och säga mig, vem ni är? Jag väntade en köksa från byrån, och eftersom ni kom in oanmäld, trodde jag, att ni var hon.

— Jag är Ellen Harrington.

— Johns faster Ellen? Å, vad jag är ledsen, att jag ej kan stiga upp för att taga emot er! Vill ni inte vara snäll och komma över hit? Ja — efter en nogare granskning — John är verkligen lik er. Jag har önskat så mycket att lära känna er.

Hon höll ut sina smala, smidiga händer, och miss Harrington räckte ut en av sina under tystnad.

— Sitt ned och tag av er hatten. Det kommer att kännas så mycket mer bekvämt.

— Jag kom endast upp för att se, hur John mådde.

— John är i en förfärlig klämma. Ni skulle ha sett honom göra iordning frukost i morse!

Miss Harrington, sittande upprätt i sin stol, var fortfarande tyst.

— Jag låt min köksa gå igår. Jag brukade komma ner från min ateljé för lunch och finna att människan köpt mat från delikatessaffären, för att slippa koka. Jag skickade iväg henne igår och gjorde köket rent efter henne. På det sättet, tillade hon, vrickade jag min fot; jag föll ner från trappstegen.

Miss Harringtons tankar snodde runt.

Linda visste, att någon sorts revolution pågick i den andra kvinnans sinne, och hon fortsatte hastigt:

— John skulle gå in på anskaffningsbyrån och skaffa hit en köksa. Jag hoppas, hon kommer hit i tid för att göra iordning lunch för oss.

— Jag kunde ej tänka på att stanna.

— Och vi kunde ej tänka på att låta er slippa undan.

Miss Harringtons många invändningar blevo vänligt, men bestämt motsagda. Stolen var bekväm, och hennes forskande ögon observerade att rummen voro möblerade med utsökt smak. Atmosfären var rogivande, men ändå var hon obeveklig.

— Det är nära på middag, sade Linda, jag är rädd, att köksan inte kommer. Kära faster Ellen, jag önskar så gärna göra iordning lunch för dig, men jag kan helt enkelt inte.

— Jag hade ej ämnat stanna, men om jag kunde göra något för dig, innan jag ginge — — —

— Å, vill du vara så snäll? „Du ser så stark ut. Tror du, jag kunde få stödja mig mot din axel, medan jag linkar ut i köket? Jag kunde visa dig, var saker och ting äro och hjälpa till en smula.

Något motvilligt lutade sig miss Harrington över soffan.

Ett ögonblick senare satt Linda i köket med den skadade foten på en stol, och miss Harrington kände ännu beröringen av den unga armen på sina skuldror.

— Där finns "ragout" i den där förtjusande skålen, du sände oss.

Den äldre kvinnan rodnade. Visste Linda om mahognyn och silvret, undrade hon. Och "ragout"! Trodde barnet, att hon ej kände igen frikassé, när hon såg den?

Emellertid tog hon efter Lindas anvisning fram skålen ur isskåpet. När hon lyfte av locket, kom en retande blandning av lukter emot henne. Garlik, utan tvivel, och en liten aning curry. Och där voro några små champinjoner. Sedan hon för hemifrån hade hon knappt smakat en god matbit. Plötsligt kände hon sig mycket hungrig.

— Jag lärde mig göra "ragout", när jag var i Normandi, sade Linda. Jag målade där en sommar, och jag lärde en hel del av de sparsamma bondkvinnorna. Vi amerikanska kvinnor hålla på att komma ifrån våra kök.

— Du har fullkomligt rätt.

Det var det första hjärtliga ord, miss Harrington yttrat.

— Om du nu vill räcka mig några ägg, skall jag vispa dem för en omelett. Kaffet är i den där burken. Min fotled gör så ont, när jag rör mig; tror du, vi skulle kunna äta här ute?

— Naturligtvis.

Miss Harrington höll på att fästa sin kjol upp kring midjan.

— Kanske skulle du tycka om, att jag gjorde "muffins"?

— Skulle jag! John har talat om en sådan förträfflig kock du är. Jag önskar, att John kunde komma hem för lunch, tillade hon längtansfullt.

Snart var lunchen färdig. Den uppvärmda frikassén var fullkomlig, likaså omeletten och kakorna. Bredvid kaffekannan stod en kanna med grädde. De båda kvinnorna satte sig ned vid bordet med belåtenhet.

De hade varit för upptagna med att prata för att höra dörren öppnas, och de sågo ej häller John, när han kom in. I matrummet stannade han, förvånat stirrande på sin faster. Drömde han?

— Vad betydde detta? Vad tänkte Linda på? Han gick fram till dörren, fast besluten att göra det bästa av situationen. Han skulle göra upp med Linda senare.

— Är någon glad åt att se mig? frågade han ilvligt.

Linda såg upp, helt överraskad, och miss Harrington vände sig om, under det att en djupare färg smög sig upp i hennes kinder. Pinsamt förlägen mottog hon Jahns kyss.

— Vad menar du egentligen? vände han sig till Linda. Jag lämnar dig på soffan, och återvänder för att finna dig kommendera min närmaste släkting. Har du någon förklaring?

— Din höga ton passar dig inte alls, mr. Harrington. Du borde blygas över att komma och inkräkta på en förtjusande god lunch på två man hand. Emellertid tror jag, där finns nog för tre. Skola vi låta honom äta med oss, faster Ellen?

— Dekanus skickade hem mig, fortsatte John. Jag berättade om din fotled, och han sade, att om jag ej gick hem och såg efter dig, skulle han komma själv.

— Pratsamma, gamla Dekanus, skämtade Linda.

— Och som jag ej ville ha någon gammal flintskallig. — — —

Men miss Harringtons sinneslugn var nu totalt återställt. Hon vände sig mot John och sade, vad han hade hört henne säga otaliga gånger:

— Skynda på och tvätta dina händer. Den här förträffliga frikassén är färdig och, tillade hon bestämt, Linda och jag äro utsvultna.

De två ungdomarna förde miss Harrington genom den lunchen på vågor av munterhet. Hon kände sig plötsligt ung och lätt om hjärtat. Där var ingen hänvisning på hennes ålder, inget tal om andra generationer. Och köket var rent!

— Och nu till vår lilla blund, sade Linda, när lunchen var över. De lärde mig det utomlands, och jag håller på att lära John. Vi arbeta bättre efter den. John, vill du vara snäll och ta faster Ellen till hennes rum? Och efter du har vilat dig, måste du ringa upp efter hennes saker.

John var tillbaka i en handvändning.

— Linda, började han, du är ett under!

— Nåväl, sade Linda blygt, jag hoppas, jag förstår mig på mer än en sorts konst.

— Hur i all världen vågade du sätta henne i arbete?

— Dummerjöns! Ingenting kan bryta ner en mur mellan två kvinnor så fort, som att göra iordning ett mål tillsammans. Jag tycker om henne, den ängeln!

— Hon sade något lustigt just nu — myste John.

— Vad, frågade Linda intresserad.

— Det var i hennes rum. Hon såg sig omkring. Du vet, att det är ett glatt rum. Så brast hon ut: "Sapfisk vers, i sanning!" Och det sade hon precis, som om hon hade sagt: "Giftångor!"

Modernismen når Indien.

Den gamla ordningen i Indien håller snabbt på att försvinna för att lämna plats för ett nytt system. Den politiska oro, som sveper fram över landet, är, framhåller en korrespondent, endast en fas av en ny renässans, som uppväcker nationellt medvetande hos Indiens myllrande miljoner.

Pariafrågan är den mest brännande av alla frågor i Indien för närvarande. I femton års tid ha Indiens reformister arbetat på detta problem med växlande framgångar i olika delar av landet.

Först för några veckor sedan avhölls ock den första pariakongressen i Chidambarn i södra Indien. Här diskuterades skilda samhälleliga problem. Kongressens president slutade sitt anförande med följande ord: "Jag är säker på, att om ni endast vakna upp, resa eder och marschera framåt efter de linjer, som jag skisserat, så kommer detta att medföra välsignelse ej endast för er själva, utan för hela samhället. Genom att lära edra landsmän hur de skola behandla eder komma ni att ge dem en ovärderlig lektion i politisk elementarlära och hos dem inge respekt för dem de söka nedtrampa. Vad Indien behöver lära sig på sin väg mot nationellt oberoende, är respekt för de fattiga och svaga, oberoende mot de starka och rika och kärlek mot alla."

Pariakasten, som representerar en sjättedel av befolkningen, förser Indiens städer och byar med gatsopare, lumpsamlare och tvättare. Parias klasskänsla har utvecklat sig till den grad, att de vid minsta anledning strejka, varigenom de vunnit flera framgångar. På grund av pariaklassens aggressivitet och även av nationalistiska skäl ha de högre klasserna börjat fraternisera med den lägsta kasten.

Enligt kastlagarna är pariakasten ej tillåten att hämta vatten vid bykällorna, utan parias äro tvungna att hålla sig med egna källor. För ej länge sedan hölls en procession i en by i närheten av Bombay. I processionens tet gick en grupp parias med vattenkrukor i händerna. De följdes av män, kvinnor och barn ur den högre kasten, och under det processionen under sång och musik slingrade sig fram mellan människorna ur olika samhällsklasser. Man överhöljde pariakastens medlemmar med blommor. Braminerna sjöngo heliga hymner. När man slutligen kom fram till byns huvudkälla, hämtade pariorna för första gången vatten ur denna under den övriga kastens livliga hyllningar. Detta var ingenting mindre än en social revolution.

Pariakastens frammarsch skakar kastsystemets grundvalar. För ej många år sedan var en man av hög kast tvungen att taga ett bad, om han kommit att vidröra en man av lägre kast. Numera röra sig medlemmar av olika kaster fritt bland varandra i Bengalens byar, och ofta häller man gemensamma middagar för de olika kasterna. I Benares, hinduernas heliga stad, förekomma sådana middagar nästan dagligen.

Det spända förhållande, som varit rådande mellan hinduer och muhammedaner, har upphört, sedan Turkiet tvangs att underskriva Sevresfördraget. Skillnaden av stat och kyrka i Turkiet nyligen har ytterligare stärkt vänskapen mellan de båda religionernas anhängare. Hinduerna besöka muhammedanernas moskéer och muhammedanerna hinduernas tempel. De ha hos varandra svurit evig opposition mot det brittiska väldet i Indien. Härigenom hade den starkaste av alla murar kasterna emellan genombrutits.

Indiens unga män och kvinnor bryta mot de sociala sedvänjorna, i det att numera allt oftare giftermål ingås mellan medlemmar av olika kaster. Prinsessan Mrinatini av Paikpara var ryktbar för sin skönhet och som poet. Redan som ung blev hon änka. Efter några få år satte hon sig över kastlagarna genom att avstå från sina pengar, sina stora egendomar och vackra palats för att gifta sig med en jämförelsevis fattig man av lägre kast. Hon är nu mrs Sen och medarbetare i "Poetry Review" i London. På liknande sätt gifte sig prinsessan Indha av Bareda trots sina kungliga föräldrars motstånd med maharajahn av Coochbehar. En brorsdotter till Tagore åsidosatte alla traditioner genom att gifta sig med en advokat i Lahore.

Under skilda perioder i sin historia har Indien varit frittt från kastmärket. Under den buddhistiska perioden fanns det sålunda ingen klasskillnad i Indien. Den försvann alldeles, ty 600 år före den kristna tiden predikade Buddha för Indiens folk människornas broderskap.

Liksom kastväsendets sammanstörtande hjälper den politiska rörelsen, så bidrager den politiska rörelsen att utjämna klasskillnaden. De indiska nationalisternas mål är att etablera ett Indiens Förenta Stater. Nationalisterna framhålla, att i och med kastväsendets försvinnande skall Indien enas på sådant sätt, att, när den slutliga striden börjar, indierna skola bli i stånd att rikta en dödlig stöt åt den brittiska imperialismen.

För den Bästa Behandling

samt skicklig och samvetsgrann Läkarehjälp radfråga Dr. Leigh.

Dr. Leigh har gjort Nerv-, Blod- och Kroniska Sjukdomar till specialitet och har under sin 40-åriga praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar hos män och han har gjort sig berömd för sina kurer af de allra svåraste kroniska sjukdomsfall.

Behandlar pålitligt och framgångsfullt Nervös Svaghet, Hud- och Blodsjukdomar, Katarr, Dyspepsi, Reumatism och alle sjukdomar i Bröst, Lefver, Njurar, Blåsa, Mage, Urinlängarne och andra organ. Snart nagot alla sjukdomar hos män behandlas och botas säkert och varaktigt enligt den mest framskridna och framgångsfulla behandlingsmetod och de bästa och verksammaste mediciner. Ni kan lita på redbar och skicklig behandling samt de bästa mediciner och behandlingssätt. Mitt arvode är så rimligt, att alla kunna draga nytta af min hjälp. All korrespondens på svenska och ansedd som privat. Mediciner sändas öfverallt. Rådfrågning, personligen, genom bref eller frågtals, är alldeles kostnadsfritt.

Värdefull Läkarebok Fritt

"GODA RÅD" den berömda svenska boken, som Dr. Leigh skrifvit och som behandlar de flesta sjukdomar hos män, och deras följder samt äktenskapet, etc., borde läsas af män i alla åldrar. Boken, jämte frågtals, sändes alldeles gratis och portofritt i slutet omslag till alla, som insända namn och adress till

DR L. K. LEIGH, 177 No. State St., B 14, Chicago, Ill.

Mottagningstid: Hvardagar 10-4. Söndagar 10-1. Måndags-, Onsdags- och Lördagsaftnar 6-8.

TILLBAKA TILL LÖGNERNAS FADER

Under två tusen år eller mera var Herodotus hedrad såsom Historiens Fader. Så kom det nittonde århundradet med sin passion för sanning. Det bevisades, att han i oerhörd grad förfalskat händelserna. Hans titel fick ge vika för en annan — Lögnernas Fader.

Men det nittonde århundradets historieskrivare voro ej, när allt kommer omkring, så vitklädda sanningens oförfalskade budbärare, som man skulle ha anledning antaga, då man tar i betraktande dess fördömelse av Herodotus. De skrevo alltför ofta med politiska syftemål, mer eller mindre slugt dolda, och politiska syftemål överensstämma högst sällan med sanningen. Således skrev en historieskrivare Greklands historia med den avsikten att lovprisa de parlamentariska institutionerna. En annan skrev det imperialiska Roms historia för att rättfärdiggöra Bismarcks imperialism. Och då tiden emot slutet av seklet var inne, att nationalismens vågor gingo vilda, så utvecklade alla nationer sina historieskrivare, samtidigt med att de byggde sina kanoner, sina krigsskepp och sin vapenmakt, att användas antingen för offensiva eller defensiva ändamål. Varje politiskt parti, varje samhällsklass hade sina officiella historieberättare. De historieskrivare, som lojalt kvarstannade vid sanningen, voro hjälplösa, då det gällde att stoppa den stora floden av förfalskade historiska idéer och beskrivningar. Allmänheten föredrog de förfalskade mynten i sin dagliga handel och vandel och kom att erkänna dem som standard. Historien fick färg av det nuvarande politiska läget.

Det är detta förringande av historiens värde, som förklarar tendensen hos våra publika och semipublika auktoriteter att censurera våra historiska verk. Om vi skola översvämmas av propaganda — låt det bli vår egen propaganda! Såsom engelsk-amerikanare skola vi tillåta våra skolböcker och biblioteksböcker att fördöma den brittiska kolonialpolitiken av adertonde århundradet? Skola vi såsom irländska amerikanare stå för historiens vittnesbörd, att England hade lagen och moralen på sin sida? Skola vi såsom Ny-Englands kolonister med mot slaverisystemet antagonistiska tendenser tolerera en alltför respektfull behandling av den gamla Söderns uppfattningar av statsrättigheter? Skulle vi såsom Söderns barn tillåta, att historieskrivarne läsa Unionen i belysning av den ursprungliga konstitutionen och således döma våra förfäder såsom varande rebeller? New Yorks senat har nyligen med stor majoritet godkänt ett lagförslag, som föreskriver, huru Självständighetsförklaringen, de händelser, som ledde till det revolutionära kriget, den militära historien av detta krig samt den personliga karaktären av de revolutionära patrioterna — skall behandlas i den statens textböcker. Detta är en början! Härnäst komma vi att få en lag, som bestämmer karaktärerna av de förutvarande presidenterna, och som rättfärdiggör det mexikanska kriget! Så komma våra lagstiftare att ge oss en bokstavligen inspirerad beskrivning över världskriget, i vilket vi, nästan ensamma, överändakastade Central-Europa! Vi skola förklara Roosevelt och Wilson som halvgudar, i överensstämmelse med legislaturens färgskiftning . . . Varje politisk partiseger kommer att föranleda ett omfattande bålbrännande av det besegrade partiets historiska textböcker. De lärare, som inprintat en republikansk version av landets historia i barnasinnena, nödgas göra om allting och försöka klistra en demokratisk version på toppen av den demokratiska, för att åter genomgå den allra första versionen, då demokraterna åter komma till makten.

Herodotus ljög, men endast för att tillfredsställa musan. Historien, såsom han såg den, var en konst så exakt som en tragedi eller ett skulpturverk. Om ej de historiska fakta, som voro tillgängliga, voro tillräckliga eller ville forma sig efter den önskade rytmen, — så gjorde han i god tro nödiga ändringar och tillägg. Han ljög aldrig för att befrämja några själviska, personliga eller politiska ändamål. Det bästa vi kunna göra är att gå tillbaka till hans metoder! Våra förfäder voro galanta män, ofta stora män, men de voro — **mänskliga!** Låt våra historieskrivare ge oss mytologiska figurer och karaktärer i dess ställe! Låt dem ge oss mytologiska krig, i vilka alla våra krigare voro hjältar och ingen av våra civila — profitörer!

Myt kan göras tilltalande och uppbyggande för barnen — förutsatt, att man kan få dem att acceptera den. Och vi kunna ej se någon anledning, varför de ej skulle acceptera oförfalskad myt lika gärna som förfalskad historia, förberedd i enlighet med politiska specifikationer och föreskrifter.—The New Republic.

ANDEN AARLIGE

PERSONLIGT DIRIGERTE TUR

— TIL —

PACIFICKYSTEN

GJENNEM DE CANADISKE KLIPPEBJERGE

EN UALMINDELIG ANLEDNING TIL AT SE VESTRE CANADA OG PACIFIC KYSTEN UNDER FORDELAGTIGE BETINGELSER OG MED SMAA UTGIFTER.

SPECIELT TOG

AVGAAR FRA WINNIPEG DEN 4de JULI OVER CANADIAN NATIONAL RAILWAY. KORRESPONDERENDE MED S.S. "PRINCE RUPERT" FRA PRINCE RUPERT DEN 9de JULI.

TOGET STOPPER I WATROUS, SASKATOON, WAINWRIGHT, EDMONTON, JASPER, NATIONAL PARK, MT. ROBSON, PRINCE GEORGE, KITWANGA, TERRACE, PRINCE RUPERT, VANCOUVER.

Hvis det ønskes, kan Victoria gjøres til endestation for billetten.

RETURRUTE EFTER BEHAG

Henvendelse til lokalagenten for nærmere enkeltheter, eller skriv til W. J. QUINLAN, Dist. Pass. Agent, Winnipeg

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

KING GEORGE HOTEL

KING & ALEXANDER

Rum per dag eller vecka.

BÄSTA BETJÄNING

ALLT MODERNT

Pris: $1.00 och $1.50 per dag.

DET ENDA SKANDINAVISKA HOTELL I WINNIPEG

Skandinavisk Tandläkare.

DR. PHILIP A. ECKMAN

TÄNDERNAS VÄRD får icke försummas, om ni önskar behålla eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till eder tjänst och vill give eder alla råd jag kan och vill undersöka edra tänder gratis.

Tänder utdragas smärtfritt.

OBS.!—NY LOKAL.

DR. PHILIP A. ECKMAN

204 Sterling Bank Bldg.

Hörnet Portage & Smith, Winnipeg.

Dr. S. C. Peterson

SPECIALIST I Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar.

401 McARTHUR BLDG., 211 Portage Ave.

Kontorstid: 10 f.m.—8 e.m.

Telefon: A 4165

DR. BRANDSON

LÄKARE

216 Medical Arts Bldg.

Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen

Telef. A7067

Kontorstel.: A 3650 Bostadstel.: St. John 867

Dr. T. Glen. Hamilton

LÄKARE

216—218 Somerset Bldg., Winnipeg, Man.

Också ett svar. Prosten: — Nå, min lilla vän, kan du säga mig, vad en zebra är för ett djur?

Gossen: — Det är en åsna i simdräkt.

Bättre upp! — Jag berättar för min hustru allt vad som händer.

— Det var väl ingenting! Jag berättar för min en massa saker som inte händer.